മനുഷ്യ വംശത്തിന്റെ ഭാവി....

മാനുഷരേ നിങ്ങൾ ശ്രവിക്കു-
കെൻ വാക്കുകൾ
വ്യാഴവട്ടങ്ങളായി ഞാൻ
ചൊല്ലിയോരർത്ഥങ്ങൾ.
കേൾക്കുകെൻ ഇന്നലകൾ,
ഇന്നിന്റെയോളങ്ങൾ.
മുണ്ഡിത ശിരസ്കയായ്
ഞാൻ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞതും.
കൂടെ നടന്നോരെൻ
കൂട്ടർ ചിരിച്ചതും
കോപം കലർന്നൊരാ
സൂര്യന്റെ ദൃഷ്ടിയും
വാകകൾ പൂക്കാൻ
മറന്നൊരാ നാളതിൽ....
ഭൂമിയാം ഞാൻ
തേങ്ങുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ
തിരയോളമാക്കി ഞാൻ
പറത്തിയെറിഞ്ഞതും.
വാസനയില്ലാത്ത
മണ്ണിന്റെ മാറിലായ്
നാലു പുല്ല്നാര്
നിന്നു നീലിച്ചതും.
ഭാവിയെ ചിന്തിച്ചു
നീളെ കരഞ്ഞതും

രാപ്പാകനി നിൻ
പാപങ്ങൾ വന്നതും
ഓർമ്മയുണ്ടോ അന്നു നീ
ഈ സന്ധ്യനാളുകളിൽ.
കാലത്തിൻ മടവെള്ളി-
ലേക്കോ. നിന്റെ മന്ദഹാസം
എന്നിൽ നിറകണ്ണുപോലെ
എന്റെ ഓർമ്മകൾ വഴിമാറ്റാ
ഒരുന്ന മനച്ചുവട് ഒരുങ്ങു ।

പോരു വന്നു ഞാൻ
ഭാവി നന്നായിട്ടു
നമ്മളുടെ മനം
ഒരു പൂവ് വിരിയിച്ചു
എല്ലാം വിഫലമായ് പോയി. . .

പൂമൊട്ടുകൾ നൃത്തമാടുവാൻ
കുറിന്നുടങ്ങിയെൻ
ചുണ്ടുകൾ ചുവന്നുതുടങ്ങിനാനെ
ഓർത്തു ഞാൻ രാവിൽ
നിൻ സല്ലാപങ്ങളിൽ
ചേർന്നിട്ടും എന്നെ
മനസ്സിൽ കൂടെ. . .
സ്വപ്നമെല്ലാം വിസ്മൃതമായ്-
പോയ് അണയുന്നു
തുടങ്ങിയെന്നിൽ

ചിരിച്ചട്ടഹാസത്തിൽ
മുങ്ങിനിന്നിതുടിച്ചെന്റെ
കൂട്ടരിൻ കണ്ണുകൾ
മൂകമായി

കോപിഷ്ഠനായ പിതാവിനെ
പോലെന്റെ നേരെ
സൂര്യനും വന്നണഞ്ഞു.
എന്തിന്നു പുത്രി, നീ
സഹിക്കുന്നു വാനോളം
എന്തിന്നു നീ മാപ്പു
നൽകീടുന്നു.
മാനുഷവംശത്തിൽ
'ഭാവി'യെന്നൊന്നില്ല
നീണ്ടുപരക്കുന്ന
'വർത്തമാനം' മാത്രം.
നിന്നെ മറന്നുപോ-
യിടുന്നു പുത്രന്മാർ
നിന്റെ രോദനം
ശ്രവിക്കാൻ ശ്രമിക്കില്ല.

നാളുകൾ നാളായ്
ഞാൻ പഠിച്ചോരാ ക്ഷമ
-യുടെ കെട്ടു പൊട്ടിടുന്നു.
രോഷം ഉണരുന്നു.
അതിരുകൾ ലംഘിച്ച്
രോഷം തിളയ്ക്കുന്നു.

രോഷം മറിയുന്നു
രോഷം പുകയുന്നു.
ഇന്നൊരാവഴികളിൽ
പ്രേതമായ് നിന്റെ
ജീവന്റെ പടികൾക്കും
മീതേ, ഞാനിതാ

മാനുഷാ കേൾക്കുന്ന
വാക്കുകൾ വ്യർത്ഥമായ്
ശൂന്യമായ് തീരുന്ന
നാളിതാ വന്നെത്തി
നിന്റെ ഭാവിക്ക്
അന്ത്യം കുറിച്ചു ഞാൻ,
നിന്റെ പൂക്കാലമൊക്കെ-
പൊഴിച്ചു ഞാൻ
എന്റെ കോപങ്ങളെ-
ണ്ണിതെടുത്തു ഞാൻ.
ഭാവി വേരുകൾ തേടി-
ച്ചറക്കട്ടെ . . . . .
എന്റെ ഉൾക്കാമ്പിൽ
നിന്നു വേരോടട്ടെ.
വാകപ്പൂക്കുന്ന പുലരികൾ
ചേരട്ടെ,
നിന്റെ വാർധക്യവെന്നിൽ
നിത്യ യൗവനം നിറയ്ക്കട്ടെ....
പ്രതീക്ഷകൾ ഉണരട്ടെ....